06/02/2020

Житије Блажене Ксеније Петроградске

Блажена Ксенија Петроградска је још за живота и током XIX-XX века била поштована као брза помоћница и чудотворка.

Ради спасења и љубави према ближњима, она је узела на себе подвиг јуродивости. За своје подвиге, молитве, постове, странствовања и са смирењем претпљене поруге, Блажена је добила од Бога дар прозорљивости и чудотворства. Њена капела на Смоленском гробљу је препуна благодарности људи за учињена чуда по њеном молитвеном заступништву. У јуну 1988. године на Помесном Сабору Руске Православне Цркве блажена Ксенија Петроградска је канонизована.

Блажена Ксенија је рођена између 1719. и 1730. године и свој спасоносни подвиг носила је у Петрограду (садашњи Санкт-Петербург). Ксенијин муж, Андреј Фјодорович Петров, био је појац дворског хора. Ништа није познато о детињству и младости Блажене Ксеније, а народно сећање је сачувало само то што је везано за сам почетак њеног јуродивог подвига – изненадна смрт мужа који је умро без хришћанског покајања.

Потресена тим страшним догађајем, двадесетшестогодишња удовица је одлучила да отпочне најтежи хришћански подвиг – да се прави безумна, како би, приневши оно најдрагоценије у човеку – разум, умолила Створитеља за помиловање изненадно преминулог супруга. Ксенија се одрекла свих световних блага – свог звања и богатства, и више од тога – саме себе. Оставила је своје име, и узевши име свог супруга, прошла са њим цео свој крсни пут, приносећи на олтар Божији дарове спасоносне љубави према

ближњем.

Када је на дан погреба свог мужа Ксенија обукла његову одећу: прслук, кафтан, панталоне и качкет, и тако одевена кренула у погребну поворку, родбина и њени пријатељи бејаху помислили да јој је смрт Андреја Фјодоровича помрачила разум. Сви су се били веома сажалили на њу. А Ксенија их је, као она која је изгубила разум, тешила говорећи: „Андреј Фјодорович није умро, већ се оваплотио у мене, Ксенију, која је давно умрла“ Тако је започело њено лутање улицама Петрограда.

Кућу, коју је наследила након смрти мужа, одлучила је да поклони Параскеви Антоновој, која је изнајмљивала код ње собицу, сав свој иметак да раздели сиротињи, а новац да однесе у цркву за покој душе „слушкиње Божије Ксеније“.

Дознавши за такву њену одлуку, рођаци њеног мужа замолише управу, да не дозволи Ксенији да у безумљу раздели сву своју имовину. Међутим, након одговарајућег испитивања беше изведен закључак да је она потпуно здрава и да има право да располаже својом имовином како сама жели.

Након тога, Блажена Ксенија је разделила све што је имала и изашла само у једном мужевљевом оделу на улицу, упутивши се у подвижничко странствовање. Изложена свакојаким оптужбама и подсмесима, по читаве дане – зими и лети, по жези и мразу, лутала је Петроградом. Њена чудна одећа и неразумљив говор, њена кротост и незлобивост изазивали су подсмех злих људи, посебно несташних дечака који јој се ругаху. Али је Блажена Ксенија, непрестано се молећи, беспоговорно носила свој спасоносни подвиг.

То време везано је за почетак градње нове камене цркве на Смоленском гробљу. Подигнута грађевина је била већ веома висока, па су зидари морали најпре да подигну цигле на скелу, па тек онда да граде. Блажена Ксенија је одлучила да тајно помаже градитељима. Ноћима, без обзира на временске прилике, подизала је циглу и слагала је на скелу. Радници би се изјутра веома чудили ономе што се дешавало. Најзад су одлучили да сазнају ко је тај невидљиви помоћник, и дошавши на градилиште током ноћи, установили су да је то читавом Петрограду добро позната „безумна“ Ксенија.

Мало по мало, најосетљивији хришћани су почели да примећују да Ксенија није само глупа просјакиња, већ да носи у себи нешто посебно. Милостињу коју су јој давали, она није узимала од свакога, већ само од добрих и срдачних људи. Увек узимајући само копејку, она је одмах давала сиромасима

сличним њој.

Када се мужевљево одело на њој с временом већ било искрзало, она је почела да се облачи и зими и лети у бедне рите, а на босим, и од мраза натеченим ногама, носила је исцепане ципеле. Многи су јој нудили топлу одећу и обућу, али Блажена није хтела ништа да узме, и наизменично је облачила или црвену блузу и зелену сукњу, или зелену блузу и црвену сукњу.

Дању је Ксенија, као безумна лутала по граду, а ноћу је, склањајући се од људских очију, одлазила ван града, у поље, где је проводила време у молитви, наизменично метанишући на све четири стране света. У пољу је, према њеним речима, присуство Божије било „видљивије“.

Убрзо је окружење почелао да обраћа пажњу на то, да се у њеним речима и делима често крије дубоки смисао. Примећивали су да, ако је Ксенија од неког нешто тражила, то беше знак да му помаже и спасава га од невоље и беде која ће га задесити, и обратно, ако је некоме нешто давала, тога је у скорије време очекивала велика радост.

Касније, када је Блажена почела важити за прозорљиву, појављивала се на улицама и пијацама града, како би јој сви који су је знали нудили своје услуге. Упадајући у реч један другом, молили су „Андреја Фјодоровича“ да узме нешто или макар да окуси од понуђених производа, јер беше тад у народу веровање – узме ли Ксенија нешто од домаћина, његова трговина ће постати веома успешна.

Угледавши је, мајке са децом журиле су јој у сусрет да их благослови или само да помилује дете по глави, уверене, да ће га само један додир Блажене одмах исцелити.

Својом великом смиреношћу, подвигом духовног и физичког сиромаштва, љубављу и молитвама за ближње, Ксенија је стекла благодатни дар прозорљивости. Тим је својим даром она многима помагала у уређивању живота и спасењу душа.

Познат је случај када се Блажена Ксенија побринула за добробит и спасење, тада још нерођеног детета. Као дугогодишња познаница, дошла је код Параскеве Антонове, којој је била поклонила своју кућу, и рекла јој: „Ето, ти ту седиш и ушиваш чарапе, а не знаш да ти је Бог сина послао! Иди што пре на Смоленско гробље“. Иако силно збуњена том бесмислицом, Параскева је ипак послушала Блажену и отишла. На гробљу је видела гомилу света, а када је мало ближе пришла, сазнала је и то да је неки кочијаш оборио трудну

жену. Ту пак, на земљи жена је родила дечака и испустила душу. Сви су се питали ко је она и има ли родбине, али нису успели да сазнају. Видевши у том догађају Божију промисао, Параскева је дечака узела к себи, усвојила га и однеговала у свој строгости хришћанског живота. Син је мајку веома поштовао и пазио до дубоке старости, а Параскева је захваљивала Богу и слушкињи Божјој Ксенији за њену заповест да дечака узме за сина.

Блажена Ксенија је живела скоро четрдесет и пет година у јуродивом подвигу, па се може закључити да је предала своју душу Господу почетком деветнаестог века.

Света угодница Божија сахрањена је на Смоленском гробљу у Петрограду, где је својевремено помагала градњу цркве, подигнуту у име иконе Смоленске Мајке Божје. Од дана упокојења Блажене прошло је око два века, али чуда учињена молитвама угоднице не бледе, нити народно сећање на њу ишчезава.

Године 1902 над гробницом Блажене Ксеније сазидана је нова капела са мраморним иконостасом и надгробним спомеником. Она је увек била отворена за служење помена, који се нигде толико често нису служили као на гробу Блажене Ксеније. Данас је капела рестаурирана и поново отворена за приступ и молитве.

Нека би дао Господ молитвама блажене Ксеније своју милост и благослов свима онима који с вером и љубављу притичу њеном небеском заступништву. Амин.

Тропар, глас 7

Одбацивши таштину овог света, узела си на себе крст бездомног боготражитељства, ниси се плашила дубоког бола и немаштине, нити оних што ти се ругаше, јер си познала љубав Христову. И сада наслађујући се овом љубављу на небесима, Ксенија Блажена и божански мудра, моли се за спасење душа наших.

Кондак, Глас 3.

Данас светло ликује град светог Петра, јер мноштво оних који су тужни и који се у твоје молитвено заступништво уздају, свеблажена Ксенија, налазе утеху, јер си Ти граду овом похвала и утврђење.
spc.rs